

Πάντων των Αγίων ανεμάξω τας αρετάς πάτερ Ιερώνυμε... (Πρωτοπρ. Χαρίλαος Παπαγεωργίου, Εφημέριος Ι.Ν. Αγ. Νικολάου Βόλου)

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Με λίγες μόνο λέξεις, δανεισμένες από την υμνητική ακολουθία του ουρανοφάντορος Μεγάλου Βασιλείου αποτυπώνεται η πορεία ζωής του αρτιφαούς οσίου Ιερωνύμου του Σιμωνοπετρίτου και εν Αθήναις διαλάμπαντος. Ένας πνευματικός σπόγγος, που ρούφηξε βαθιά στο εσωτερικό του τις αρετές όλων των αγίων, όσων δηλ. μιμήθηκαν το ήθος του Χριστού και μετέτρεψαν σε πνευματικό θησαυρό τις θεοειδείς αρετές Του.

Μέσα από μια πολύπλαγκτη βιοτή, ο νέος όσιος Ιερώνυμος, ο «παππούς» της Σιμωνόπετρας και Γέροντας του Μετοχίου της Αναλήψεως διακρίθηκε καταρχήν στην ταπείνωση, ως γνήσιος μαθητής και απόστολος του μόνου Ταπεινού και Ειρηνοφόρου Ιησού, έχοντας βρεί κοντά Του καρποφόρο πνευματική εργασία και

αέναη ανάπαυση στην ψυχή. Διέπρεψε στην πραότητα, ο βραχύσωμος γίγας του πνεύματος, κληθείς και καταστάς υιός Θεού κατά τον αψευδή , για τους πραείς, λόγο του Κυρίου, πάντοτε αόργητος και ειρηνοποιός, αναλαμβάνοντας εις εαυτόν τα αμαρτήματα των ενόχων και τα βάρη των εν πάθει πεπεδημένων.

Εγκαταλελειμμένος μονώτατος, ως άλλος Ηλίας ο προφήτης, περιφρονημένος και συκοφαντημένος, ανέκτησε ζήλο ένθεο και ακμαίο , έως εσχάτου γήρατος, διδάσκοντας προσευχητικώς και εν σιωπή βοών προς Θεόν στεναγμούς αλαλήτοις, υπέρ των ιδίων αμαρτημάτων και των του λαού αγνοημάτων.

Ἐν ἀγρυπνίαις καὶ νηστεíαις ἐπαιτούσε τὸ θεῖον Ἔλεος υπέρχριστιανῶν καὶ τοῦ ἰδίου. Κατέστη ἐμπρακτὴ , ἐμψυχὴ καὶ κφαντορικὴ θεολογία ὡς ἄλλος Ἰωάννης ὁ ἠγαπημένος, ἔχοντας ἀγάπην τελείαν δι' ὅλους καὶ δι' ὅλα , ὥστε πλήρης ὢν τῆς

αγάπης πλήρης γέγονε και της θεολογίας. Ποταμοί ύδατος ζώντος έρρεαν εξ όλης του της υπάρξεως. Νυχθημερόν και δια βίου, άλλοτε ως αρτιγέννητος στην αλησμόνητη μικρασιατική πατρίδα, άλλοτε ως αγιορείτης δόκιμος, ιερομόναχος και καθηγούμενος σαγηνευθείς στο αμφίβληστρο του μοναχικού πόθου, άλλοτε ως ποιμήν εν τω κόσμω , αλλ' ουκ εκ του κόσμου, ουκ επαύσατο εκβοών: «τις ασθενεί και ουκ ασθενώ, τις σκανδαλίζεται και ουκ εγώ, πυρούμαι..»

Εισήλθε εις τα εσώτατα της υπάρξεως εκμελετήσας την φύσιν των όντων και προσδεδεμένος αιωνίως και ακαταλύτως με το Θεό απέρριψε τα μη όντα, φθαρτά και γεώδη, ακαταπαύστου θείου πόθου τυχών και μεταδούς την χάρη της θεοειδείας, πάσι τοις εις αυτόν προσιούσι , ιδίως στην πολύβουη τύρβη των Αθηνών.

Ο νεολαμπής αστήρ της Εκκλησίας, πληρώσας χρόνους μακρούς, έσπευσε εκ μέσου πονηρίας προς την ουρανίαν πατρίδα,αγαλλομένω ποδί, κροτών Πάσχα αιώνιον την 7ην Ιανουαρίου 1957, με νυμφαγωγό στην αιωνία χαρά τον προφητομάρτυρα Βαπτιστήν και τους αγίους της Σιμωνόπετρας, την ισαπόστολον και Μυροφόρο Μαρία Μαγδαληνή και Σίμωνα τον Μυρορρόα.

Ετελειώθη αλλ' ουκ ελησμονήθη ούτε από τα οικεία της πίστεως πνευματικά του τέκνα εν τω κόσμω, ούτε από τα πνευματικά του έκγοναστήν πολυπόθητη μετάνοιά Του. Και ο καιρός επέστη ο λύχνος νάτεθ[ει επί την λυχνίαν , όταν πρωτουργούντος του αλησμονήτου καθηγουμένου αρχιμανδρίτου Αιμιλιανού και της υπ' αυτόν νεοπαγούς αδελφότητος και κατόπιν υπό του νυν καθηγουμένου Γέροντος Ελισαίου Σιμωνοπετρίτου, εμεγαλύνθη η τιμή του οσιωτάτου Πατρός, με ύμνους, συγγραφές και μιμητικές της αρετής αυτού εκδηλώσεις. Προσεπιμαρτυρούμε την εξ' αρχής διορατική-διαγνωστική πρόνοια του αιμνήστου Γέροντος Αιμιλιανού , για την ανάδειξιν της σεπτής μορφής του οσίου Ιερωνύμου, κατά το πατερικόν ότι «άγιος υπό αγίου αναγνωρίζεται» .

Οσιώτατε Πάτερ ημών Ιερώνυμε , διελθών ταπεινούμενος εν μέσω ημών και ευεργετών ακαταπαύστως, περισκοπήσας το άστατον του βίου και αυλιζόμενος νυν συν πάσι τοις αγίοις, μη διαλίπης πρεσβεύων υπέρ ημών, ικετεύων του σωθήναι ημάς.

(Οι ταπεινές δεητικές σκέψεις μας προς το νέον Άγιο της Εκκλησίας Ιερώνυμο Σιμωνοπετρίτη, εξοφλούν ένα ταπεινό χρέος ευγνωμοσύνης του μακαριστού ιερέως παππού μου πρωτοπρεσβυτέρου Χαριλάου Παπαγεωργίου προς τον Όσιο, ο Οποίος τον εκέλευσε, τον στήριξε, τον δίδαξε και τον καθοδήγησε στους πρώτους ιερατικούς του βηματισμούς, μετά την χειροτονία του στόΜετόχιο της Αναλήψεως Βύρωνα Αττικής την 22.8.1940 υπό του τότε μητροπολίτου Τρίκκης και Σταγών Πολυκάρπο. Είη αιωνία η μνήμη αυτού!

)

Πρωτοπρεσβύτερος Χαρίλαος Παπαγεωργίου

Προιστάμενος Μητροπολιτικού Ιερού Ναού Αγίου Νικολάου Βόλου